

[Jørgen Otsen.]

mark. I dag vil dens opførelse som følge af de i mellemtiden indtrådte prisstigninger komme op på 110 000 D-mark, en stigning på 50 000 D-mark, eller omregnet i kroner en merudgift, som den danske stat faktisk skal betale, på 80 000 kr. Jeg vil bare bemærke, at der går 60 børn i skolen, og de er for øjeblikket anbragt under utilfredsstillende forhold.

Af lignende sager foreligger der et utal, som også ordføreren for venstre, det ærede medlem hr. Bjerre, nævnte, og som viser, at man nu fra de tyske myndigheders side lader hånt om den såkaldte Kiel-erklæring af 26. september 1949 og forresten også grundlovsbestemmelserne. Efter regerings-skiftet i Kiel i 1950 og 1951 har ikke blot de lokale myndigheder, men også landsregeringen indtaget en skærpet holdning, så der i de senere år er gjort stadig flere forsøg på at krænke den danske befolknings lovbestemte rettigheder. Det gælder som allerede nævnt skolearbejdet, men også på mange andre områder finder der overgreb og tilsidesættelser sted. Jeg tænker særlig på de mange tilfælde, hvor forældremyndigheden angribes, f. eks. fordi fraskilte mødre sendte deres børn i danske skoler. Den måde, hvorpå man behandlede Paysen i Slesvig byråd, kan her i salen kun vække forførdelse. Den såkaldte loyalitetserklæring, man har aftvunget ham, har da også fremkaldt stor uro i befolkningen i Sydslesvig. Man føler blandt vore danske landsmænd dernede, at hvis denne fremgangsmåde vinder hævd, kan den få uoverskuelige og skæbnesvangre følger.

Vi her i landet tilstræber en rolig udvikling af forholdet mellem danske og tyske i grænselandet og har vist det i gerning. Det tyske mindretal har ingen skellig grund til beklagelser over de kår, de lever under. Hvis den udvikling skal fortsætte i begge parters interesse, er det vel ikke et urimeligt forlangende, at vore landsmænd i Sydslesvig får tilsvarende kår. De ville prise sig lykkelige, hvis de dernede kunne være lige så frit stillede og nyde de samme rettigheder som det tyske mindretal i dag har hos os.

Til et sandt demokratis grundpiller hører retfærd, frisind og tolerance. Udviklingen i Sydslesvig står i stærk modstrid til disse begreber. Som forholdene nu arter sig, kan de kun bidrage til at skærpe vor agtpågivenhed samt vor kærlighed og vor støtte til vore landsmænd dernede.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lov-

forslag til velvillig behandling og vedtagelse i det høje ting. Vi er naturligvis fra vor side rede til at behandle spørgsmålet i et udvalg.

Ingeborg Refslund Thomsen: Da man i 1946 brød med linien fra 1920 og brød med de tysksprogede offentlige skoler, var det en såkaldt særret, man ophævede. Efter alt, hvad der var sket, mente man, at der nu ikke længere kunne opretholdes særrettigheder for det tyske mindretal, men samtidig blev det betonet, at undtagelsesbestemmelser ville man ikke gennemføre. Loven kom jo alligevel til at indeholde visse særbestemmelser, som det tyske mindretal har været meget misfornøjet med.

Der var, det husker vi alle, delte meninger om den kurs, man slog ind på i 1946. Jeg hører til dem, der mente og mener, at man måtte foretrække den offentlige skole, fordi den mere svarede til forholdets karakter og ikke ligefrem fremmede isoleringstendenserne. Men striden er stridt. Nede hos os stræbte vi os trætte, og selvom ingen i dag tænker på at løbe storm mod skoleloven, har vi ikke skiftet sind, og det radikale venstre har ikke ændret sit syn. Det var dengang, at ledende sydslesvigere erklærede, at vi ikke skulle tage hensyn til forholdene syd for grænsen, thi dernede foretrak de den private skole.

Der har lydt så megen ros over Sydslesvig i dag, men nu vil jeg dryppe en lille malurtdråbe i bægeret og sige: det lyder ikke godt, når formanden for Sydslesvigsk Forening siger, at de danske skoler står som et resultat af udemokratisk og magtpolitisk tysksind. De står, det ved enhver, som konsekvenser af den skolepolitik, vi førte her. Begge mindretal foretrak jo i virkeligheden den private skole, da den giver dem en større frihed. Det var jo den tyske privatskole, der var langt farligere end de kommunale skoler med hensyn til at udbrede nazismen, det har vi da ikke glemt.

Den korrektur af skoleloven, der nu foreslås, er jo ikke uvæsentlig. Den danske stat giver fortsat indtil 80 pct. — sådan siger man jo — tilskud til de tyske privatskoler og fraskriver sig væsentligt indseende med disse skoler. Det er klart, det var nødvendigt at udelukke de mest kompromitterede nazistlærere fra skolerne i Nordslesvig. Det samme skete ved skolerne heroppe, og det samme skete ved skolerne i Tyskland. De mest uønskede lærere kunne holdes ude, fordi de ikke kunne opnå den godkendelse fra skoledirektionens side, som 1946-loven krævede. Vi mener, at sindene nu er faldet